

Tuần Báo Vô Vi

28 tháng 7 năm 2013

Số 144

Email: tuambaovovi@gmail.com

Website: www.voviphatphap.org

Tuần này :

- Mục Bé Tám
- Lời Vàng Tiếng Ngọc
- Hướng Tâm
- Tâm Sự với Đức Thầy
- Thi Ca của Đức Thầy
- Bên Đèn Đọc Sách

Tờ báo hằng tuần của Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp phục vụ cho bạn đạo Vô Vi thế giới

Mục Bé Tám

Copyright by Lương Sĩ Hằng-Vĩ Kiên. All rights reserved.

Thưa các bạn,

Mục Bé Tám, viết qua tâm KHÔNG, liên hệ với từ quang của Đại Bi, nó cũng là một liều thuốc trị tâm bệnh và giải tỏa uất khí của tim, gan và thận. Không nên cắt xén bất cứ giai đoạn nào, có Đạo Tâm thì sẽ hiểu chiều sâu của Mục Bé Tám. Ước mong các bạn thực hành đúng đắn, thì sẽ cảm thông chiều hướng phát triển của tâm linh.

Kính bái,
Bé Tám

Phần câu hỏi dành cho buổi sinh hoạt “Mục Bé Tám”:

1. Huyền là màu đen làm sao sáng được?
2. Tại sao Thượng Đế phải phục vụ quần sanh?
3. Tham hành phát triển điển quang của hành giả có lợi hay có hại?
4. Điện năng trong cơ tạng chạy từ đâu đến đâu?
5. Làm sao mới được bình an?
6. Ai trách nhiệm đối với thể xác?
7. Tại sao ở đời này có loại người nghi người khác không thích mình?

Copyright © Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên & VÕ VI. All rights reserved.

Ngày 6 tháng 10 năm 1995 1) Hỏi : Huyền là màu đen làm sao sáng được? Đáp: Thừa màu đen là Hắc Bì, đối với mắt đời, đời cô động là đen, còn đối với đạo là ánh sáng trong thật không bao giờ thay đổi, tức là ánh sáng vô cùng tận. Kệ: Ánh sáng quán thông tức Hắc Bì Chuyển thông đời đạo dự hành thi Cảm thức quy nguyên cùng một mối Hành thông tam giới cũng quy y.	Ngày 7 tháng 10 năm 1995 2) Hỏi : Tại sao Thượng Đế phải phục vụ quần sanh? Đáp: Thừa có sanh có dưỡng thì mới có cơ hội tiến hóa, từ quang ban chiếu vô cùng của Ngài lúc nào cũng hỗ trợ cho những phần hồn thanh tịnh và sáng suốt. Kệ: Cảm thông nguyên lý tự mình tu Khai triển tâm linh khỏi phải mù Giải bỏ chuyện đời trong ý động Thanh tâm tu luyện sống an du.
Ngày 8 tháng 10 năm 1995 3) Hỏi : Tham hành phát triển điển quang của hành giả có lợi hay có hại? Đáp: Thừa tham hành pháp có lợi, sức khỏe sẽ được dồi dào, xác thân khỏe mạnh và yên ổn. Kệ: Tâm linh phát được sanh tồn tiến Tiền bạc lo âu tạo nỗi phiền Sợ cướp sợ giứt tâm khó nhẹ Thành tâm tu luyện lại càng yên.	Ngày 9 tháng 10 năm 1995 4) Hỏi : Điện năng trong cơ tạng chạy từ đâu đến đâu? Đáp: Thừa điện năng trong cơ thể của xác thân chạy từ xương khu lên thẳng đến khối óc. Người làm sai và nghĩ sai, điện năng của khối điện năng xương sống sẽ bị chênh lệch, méo qua một bên hay là khòm tới trước, cần lưu ý bộ xương sống, lúc thiền phải ngồi thẳng lưng, không nên khòm tới trước hay ngược ra phía sau. Kệ: Biết mình cùng vũ trụ có liên can Nhập định tham thiền phải trấn an Trí tuệ không ngừng tâm thức giác Cảm thông điển giới thức phân bàn.
Ngày 10 tháng 10 năm 1995 5) Hỏi : Làm sao mới được bình an? Đáp: Thừa phải siêng năng chăm sóc lấy bản thân thì mới được bình an. Người tu thiền một thời gian ba năm mới lộ tánh, ăn năn sám hối tự sửa thì mới được bình an. Bệnh do tánh sanh, khổ do tâm tạo những điều không hay cho chính mình. Kệ: Trên đường điều luyện hành trình tiến Khó khổ tự cam chẳng có phiền Hạnh đức tràn đầy do nhین nhục Thực hành chơn pháp tâm thân yên.	Ngày 11 tháng 10 năm 1995 6) Hỏi : Ai trách nhiệm đối với thể xác? Đáp: Thừa phần hồn trách nhiệm đối với thể xác, cần hướng tâm về trật tự của càn khôn vũ trụ thì phần hồn mới đủ sáng suốt xây dựng và diu tiến thể xác hoạt động theo chiều hướng của vũ trụ mà tiến thì khối óc sẽ không bị hư hoại, ánh sáng sẽ được khai triển trong nội tâm, am hiểu sự sống trong lẽ sống trật tự và dễ nhin nhục hơn. Kệ: Minh tâm chẳng có giận buồn hờn Trí tuệ phân minh chẳng ác ôn Tự cứu thân hình mưu giúp họ Hướng về trật tự lý sanh tồn.

Ngày 12 tháng 10 năm 1995

7) Hỏi : Tại sao ở đời này có loại người nghi người khác không thích mình?

Đáp: Thừa loại người nghi người khác không thích mình là loại người thần kinh yếu và tự ái, sanh ra tánh đa nghi không lối thoát.

Kệ:

Thần kinh bất ổn tánh đa nghi
Tự ái sân si khó thức thì
Tâm đạo không thành thiếu trí tinh
Tánh tình bất ổn dự đề thi.

Lòng Tham

Cái này bữa sau nó làm cái đạo rồng nó xuất hiện hai con rồng hai bên. Bây giờ chú Ngẫu muốn kiếm tiền dễ lắm, đề hai chữ đạo rồng rồi cái đi ra ngồi đầu cái để cái bình đó thấp nhang ngồi ngay cái gốc cây nào đó là có ăn chắc chắn. Hồi chứ ông có cái phép gì, ai muốn cầu số gì cũng được, người ta sắp một trăm người có một ông trúng là ăn không hết rồi. Bỏ Tát sống! Cho nên ở thế gian dễ bị phỉnh, cái lòng tham con người đó, vậy bây giờ mình ngồi đó, ông này ông nên đạo rồng bạn cái áo kiểu khác đi, để cái bình nhang đó ai muốn cầu gì thì cầu, hai con số đuôi chắc trúng đó, nói vậy đó. Trúng rồi cho cái gì cho, thì tôi hỏi ông, một ngàn người thế nào cũng có người trúng chớ gì. Cái ông trúng là ông bảo vệ cái hay của ông Ngẫu, còn ông trật, ông hy vọng mai ông cầu trở lộn lại. Thành ra ngày nào ông Bỏ Tát đó cũng sống nhàn à, cũng có affair vô hoại. Do cái lòng tham của con người, cho nên khi mình nói họ tham, không có bao giờ ai tin cái chuyện tham của mình. Sự thật con người nó tham, mà tham là gì, nó tham là nó tối, làm cho nó tối tăm, nó mê tín, còn nếu nó không tham nó sáng suốt, nó anh hùng. Nó không tham, nó không có sự mê tín. Còn nếu mà nó thiếu sáng suốt, nó tối tăm là nó phải mê tín, nó tham, nhưng mà mình nói nó tham nó không hiểu. Hồi chứ tại sao ông cũng đi cầu xin, tôi cũng đi cầu xin; on trên độ tôi mà không độ ông? Tôi tham chỗ nào? On trên độ chớ, ảnh đồ thừa cái đó, on trên cho. Còn anh đi tới cầu xin mà anh không có lòng thành với Phật là Phật đâu có cho.

Cho nên ở thế gian người ta có đủ lý do, đủ lý thuyết để tự biện hộ. Thì đối với người tu trong cái thực hành nó không có cái chuyện đó. Tự mình kiểm điểm hồi trước kia mình động loạn thế nào, bây giờ mình thanh tịnh thế nào, cái đó là cái sáng suốt lần lần nó sẽ trở về với ta. Cho nên đừng có sợ, có nhiều người nói tu vậy mà tôi tu tới bữa nay tôi chưa thấy sáng, tôi chưa thấy Mô Ni Châu, tôi chưa thấy gì, tôi lo âu ghê lắm. Đó là còn động thêm nữa, mà họ quên rằng họ đã làm một giai đoạn đường rất rộng cho họ, tiến từ cái động loạn trở về cái thanh tịnh mà họ quên đi. Cho nên các bạn người nào mà có tu là họ biết họ tiến bộ. Tôi nói sơ qua, họ dòm

ngó trở lại cái quá trình họ thấy họ tiến bộ, nhưng mà cái lòng tham con người cũng vẫn còn muốn, muốn làm sao tối nay gặp ông Phật. Nhưng mà ông Phật ở trước mắt chứ đâu có xa mình, cái huyết đó nó mở thì chúng ta thấy. Nghĩa là ông Phật ở trước mắt chứ đâu có xa, trước con mắt thứ ba đó. Cái mình tu sao cho nó mở cái huệ đó là mình thấy. Có chút xíu ở trước con mắt này, có chút đây mình chạy đi đâu kiếm chi cho mệt. Vậy ta lo ta thu xếp bên trong, ta lo ta sửa chữa cái luồng điển bên trong, để cho nó chuyển hóa, nó mở ra, thì lúc đó ta thấy dễ dãi. Cho nên có cái câu nói rằng: *“Thế gian vô nan sự, bá nhân thành kim thị thái hòa”*. Cố gắng làm đi, nay một chút, mai một chút sẽ đạt tới được. Cho nên nhiều người đi tu đi lên núi cũng vậy đó, cho nên các ông sư không biết nói gì hơn, ông nói con cố tu, con niệm phật, làm nhiều công quả một ngày kia đắc đạo. Bây giờ nói gì hơn, bởi vì lòng tham con người nó muốn, phục vụ cho nó được một cái liền. Nhưng mà người ta chỉ nó đi lên nhưng mà nó cứ đâm đầu nó đi xuống. Cho nên các bạn ở trong gia đình thì các bạn tu thấy rõ ràng, tới đây nghe qua những cái âm thanh của tôi nói và những này kia kia nọ, cời mở cái luồng điển ở bên trên thì các bạn thấy nhẹ nhàng buông bỏ một cái gánh nặng. Nhưng mà trở về gia đình chuyện này chuyện kia chuyện nọ, nó làm, nó kéo bạn xuống, thấy nó nặng. Nó gút thêm năm gút, bảy gút kêu nó làm giam hãm mình ở trong đó mà không hay. Bây giờ, chúng ta tu làm sao những cái gút đó nó không gút chúng ta được và nó không buộc chúng ta được. Cho nên tôi đứng cũng như không đứng, ngồi cũng như không ngồi, nói cũng như không nói, ngó cũng như không ngó, làm sao, làm sao đi tới đó. Cho nên ông Tư có nói là: *“Biển cho lặng mình châu mới phát, lòng cho riêng mới gọi là thân”*. Bây giờ, chúng ta phải cố gắng tu để cho thoát ra cái phần thanh điển, chúng ta đã có một cơ thể và một chỗ an cư về điển quang trở về đó, thì chúng ta ở thế gian này đứng cũng như không đứng, ngồi cũng như không ngồi mà đi cũng như không đi, thấy không. Cái tâm nó mới định được. Làm sao mới được cái đó, là nó trụ hóa ngay trung tim bộ đầu rồi thì nó đâu có cần thiết. Nó thấy cái chủ điển mà lôi cuốn

cái cơ thể đi là cái huyền vi ở bên trên, chứ không phải ở dưới này. Ở dưới này không có cái gì hết trôi, mà đừng tưởng làm cái chuyện tự thị của chúng ta đây mà sai lầm, cái oai vệ bề ngoài của chúng ta đây mà sai lầm. Chúng ta thu ngắn lại cái phần thanh điền nhỏ bé. Ở trong vũ trụ này chúng ta chỉ có một điểm sáng chút xíu thôi, không đáng kể, nên sửa lấy ta. Ta lầm lỗi, ta thiếu sáng suốt, chớ mọi người chung quanh đều sáng suốt. Mỗi người mà biết suy tư như vậy thì trong cái quần chúng nhân loại này tốt đẹp lắm, tiến bộ ghê lắm, và trau dồi sửa đổi trong cái thật sự chứ không có ngoan cố giành giữ, chen ép lẫn nhau, không có những sự đó. Cho nên các bạn tu càng ngày các bạn thấy buồn mà không biết buồn cái gì. Bởi vì hồi trước nó vui với cái gì, nó vui những cái việc gồ ghề, lớn rộng, động loạn bày đủ thứ, phiền phức, nó vui với cái đó. Bây giờ nó trở về không còn những cái gồ ghề rộn ràng đó, thì nó thấy nó buồn, nhưng mà nó quên rằng cái buồn đó sẽ đem lại cái thanh tịnh. Và sau cái thanh tịnh đó nó mới có kết quả, nó biết được cái sự tinh vi của nó, có sẵn và nó sẽ thừa tiếp cái tinh vi ở bên trên. Cho nên nhiều người không hiểu nói tôi cả ngày cứ ngồi nhắm mắt buồn, làm như vậy ông chồng ông cũng buồn. Hay là có người nói làm bà vợ tôi cũng buồn nữa, không biết ông này ông tu rồi ông có điên không. Ông đâu có điên, ông thấy ông khỏe rồi. Ông thấy ông bỏ được, người ta chửi ông mười câu, ông không trả lời được một câu là ông sợ rồi. Chớ còn người ta mới nói một câu, mà mình tiếp ngay ba câu bốn câu, nó làm càng ngày càng nặng, nó lôi cuốn càng ngày càng nặng. Còn cái này người ta nói mười câu, y chưa trả lời một câu, là y biết y bước lên vô trong cái định giới để tự sửa, tự tiến thì đi vô cái thanh tịnh là do vậy, chớ không phải ghét người ta không nói chuyện. Hết muốn nói rồi, nói cái gì bây giờ, nói nhiều chừng nào thì nó nặng ngực chừng này. Mẹ dạy con chẳng hạn, dạy một chập thấy nó nặng ngực, tức quá muốn nó làm điều đó mà nó không nghe một chập mình cũng nặng ngực. Nó kéo mình trở lộn ngược, kéo trở lộn xuống, nó lôi mình xuống chớ không phải nó đưa mình lên, thấy không. Mà mình tìm hiểu cái nguyên căn của nó, giáng xuống thể gian, rồi nó sẽ đồng tiến con đường của chúng ta, thì chúng ta chỉ tìm, cái ngộ nghĩnh của cái luồng điện giáng sanh của đứa con mình, mà cố gắng tìm hiểu cái đó và lấy cái từ bi hóa giải cho nó. Đem cái sáng suốt cho nó, còn hơn là chúng ta lấy cái gồ ghề của thể gian, cái uy lực, cái lễ nghĩa của thể gian mà đè trên đầu

nó trong lúc nó chưa biết tu được, muôn kiếp nó tự thẹn. Cho nên tôi thường thường nói những người mà đi lên trên đó được, thì gần một chậu bông hay gần một cây bông nào đó, mà chúng ta muốn bẻ cây bông, không xin phép, bẻ rồi thì thấy cô tiên ra ứng hầu chỗ cái bông đó, mình thấy vô lễ biết là bao nhiêu, xấu hổ, ăn năn hối cải, đầu đó vạn vật đều có chủ. Ở thế gian cũng vậy, khi mà chúng ta biết được ở trên đó xuống thể gian chúng ta không muốn động đến cái cửa, của ai. Cho nên những người tu chơn chánh, cái gì mà không phải của họ, họ không dám động, còn những người mà thừa cơ hội, mượn cơ hội để lấy cái của mình đổi cái của người ta, cũng có nữa, cái đó là phạm tâm, cũng tội nghiệp cho họ. Còn cái người tu chơn chánh, cái nào của họ là họ nhận, không phải là thôi. Bởi nhận thêm một việc là một việc khổ, chớ đâu có việc sướng, thấy không. Nói gia đình mình có mấy đứa con, giờ nuôi thêm con chớ là khổ, thêm thì sướng chỗ nào đâu. Hễ nhận thêm một cái là một cái khổ, và giờ chúng ta tu ở đây, chúng ta trở về với cái chơn chánh ở bên trong, chúng ta thấy biết bao nhiêu người, biết bao nhiêu nhân viên, biết bao nhiêu chúng sanh, đang chờ đợi sự giúp đỡ, khai thông của chúng ta. Càng hổ thẹn thêm cho những người tu Vô Vi này không dám làm thầy, không dám tự xưng hô làm thầy người thể gian là cái lý do đó. Chính mình làm thầy mình chưa xong. Trong này biết bao nhiêu đồ đệ ở trong này, nó chờ cái sự thức giác của chủ nhân ông, để ảnh hưởng nó, và để nó tương ứng hòa đồng với đường lối sáng suốt của Trời Phật đã vạch sẵn cho chúng nó. Mọi người, chủ nhơn ông như nó đã đồng hưởng, nhưng mà không làm thì nó thấy mình hổ thẹn ghê lắm. Cho nên các bạn tu càng tu càng thấy, họ chọc cái giận là các bạn thấy mình còn lộn xộn ghê lắm. Tôi tu còn sâu, còn hướng hồ gì lực căn lực trần tôi nó không sâu. Cho nên nhiều người mà giận rồi thì nó đề nghị chuyện giận thêm, giữa chị em cũng vậy, giữa anh em cũng vậy, hễ giận một chập cái muốn giận thêm. Rồi đi méc (¹) ba, méc má, méc bà con, méc hết, cái thằng đó nó chửi tôi như vậy làm sao tôi chịu được. Cái đó là cái lực căn, lực trần nó bày càng ngày cái mặt trần càng rộng là cái lý do đó, mà chúng ta trở về chơn chánh thôi. Chính chúng ta có lỗi, không phải một người khác có lỗi, tôi nói cái này ra nhiều người nói tôi khùng, nhưng mà trước kia tôi cũng chê những người tu hay nói như vậy là khùng. Sự thật không

¹ Méc: Mách.

phải khùng, chúng ta phải trở về với ta chúng ta mới thấy cái sự sai lầm, đừng bắt buộc cái sự sai lầm của họ, bởi vì mức tiến họ phải tiến qua đó rồi họ mới chuyển về hướng khác. Đừng có chửi mắng cái sự sai lầm của họ, nhưng mà chúng ta nên sửa mình để ảnh hưởng người khác, thì hai cái nó mới tiến đồng. Hỏi chớ tại sao tôi xuất hồn được tôi không đi trị bệnh điên, tôi không qua bên kia tôi học thêm cái bùa chú tuyệt diệu để tôi trị bệnh điên, tôi giết con ma, tôi đánh con tà, tôi dẹp con quỷ, không được. Bởi vì con ma, tà, quỷ, côn trùng vạn vật đều có sự sáng suốt. Cái sự từ bi bác ái của Trời Phật đã cho nó một cơ hội cuối cùng để cho nó tự nó tiến. Mình thấy trên mảnh đất phù sanh nó cũng có đủ loại cây, đủ loại trái, chua cay chát đắng mặn nồng đủ hết, đủ chiều tiến hướng đi lên trên, mà trời đất vẫn từ bi, mà người thế gian nói chu choa chua quá, bỏ nó đi, đắng quá, đổ nó đi, dẹp nó đi, tới hồi cần nó rồi kiếm không có nó. Người thế gian hay có cái tánh đó, đắng quá thôi tôi bỏ, không được. Cho nên trời đất đã ban bố tình thương dịu dặt tất cả để cho mở tiến. Rồi bây giờ chúng ta phải diu dặt để mở tiến. Nếu chúng ta tu về Vô Vi, chúng ta đi cái không không của trời đất, tại sao chúng ta không thực thi cái đường lối đó. Chúng ta còn trở lại, chê cái này khen cái kia, tôn cái nọ, thành ra hư. Bây giờ muốn tu về Vô Vi phải hiểu cái Vô Vi là không không, trong cái không đó mà chúng ta tiến còn không nữa, chúng ta mới thấy cái luật định hóa hóa sanh sanh, cái đương nhiên mà có ở bên trên, nó không động. Mà cái mình chế tạo ở thế gian bày biểu là động ở trong, cho nên chúng ta thực thi ở đây phải bước vô điên mới biết Vô Vi, không bước vô điên tu thì

không biết Vô Vi. Hỏi chứ người phàm họ nói điên gì, điên nhà đèn, không phải, tất cả các bạn đều có điên. Người không tu về Vô Vi cũng có điên, biết nói năng là có điên, có nóng có lạnh là có điên. Mà đang sống nhờ điên rõ ràng. Com gạo là điên chứ, cái nóng, cái lạnh của mặt trời, mặt trăng, chiếu diệu, hóa sanh, tăng trưởng, kết tinh thành cái chất nhót đưa vào bản thể bạn. Đói bụng thì mặt xanh mà ăn vô miếng com, nó hóa sanh khí, khí biến sanh sắc, rồi nó tiến hóa nó đi lên. Chúng ta mặt xanh, ăn vô nó mặt đỏ mặt hồng chút nữa nó tiêu tan nó đi lên rồi nó chuyển luân nó hóa sanh trở lộn lại. Thì chúng ta nhờ cái gì đây, nhờ cái điên để mà sống, cho nên tất cả các bạn đều có điên chứ đừng có nói tôi chừng nào mới có điên, nhưng mà cái điên các bạn phân phối đi đâu. Phân tán nó, hay là tập trung nó, hướng về phần thanh, hay là hướng về phần trược ở đâu, ở dưới là khác, ở trên là khác. Cho nên chúng ta có thượng, trung, hạ rõ ràng, mà dòm ra thế gian nó cũng có thượng, trung, hạ rõ ràng. Mà phần nào nó cũng có cái phần tiến của nó hết, không có bao giờ không có. Cho nên người tu không có nên chê chuyện của người ta nhưng mà chê chuyện của mình. Chính mình ngu muội, chính mình đại dốt, chính mình thiếu sáng suốt, thành ra chúng ta đứng nhau đồng hạng, đồng tiến, đồng diu nhau mà tiến, nó mới mau hơn và cái đạo pháp rõ ràng ở trước mắt không có bao giờ bị mất.

(Còn tiếp)

(Trích từ băng giảng của Đức Thầy – Sài gòn ngày 10/2/1974)

Hướng Tâm

Kính Thông Báo: Xin quý bạn đạo hướng tâm cầu nguyện cho bố bạn đạo Lê Thanh Phương: ông Lê Kim Tiến, từ trần lúc 5h25 ngày 24 tháng 7 năm 2013 (nhằm ngày 17 tháng 6 năm Quý Ty) tại số 1A, ngõ Lệnh Cư, phố Khâm Thiên, Hà Nội, hưởng dương 58 tuổi được siêu thăng tịnh độ.
Cảm ơn quý bạn đạo.

Bạn đạo Hà Nội kính báo.

Vấn Đạo qua Internet

T/Đ Culver City, anh NVH

Hôm nay có những điểm chưa thông xin Thầy giúp, về bài kệ ngày 29/5/95 trong LED4:

Hỏi: “*Chẳng còn lý luận sang tòi nữa*”. Lý luận sang tòi ở đây có phải là không còn khen chê, phân xét, phê bình ai nữa, hay có nghĩa khác?

Đáp: Đúng, không còn khen chê, giữ lấy tâm thanh tịnh mà xét nguyên lý của Trời Đất để thực hành.

Hỏi: “*Học khổ học đau tiến bước thưa*”. Thưa là thưa thớt, từ từ, chậm chậm; học hỏi để từ từ tiến hoá, hay có nghĩa khác?

Đáp: Thưa là đi từng giai đoạn một, có trật tự.

Hỏi: “*Nhân quả Trời ban đầy giáo luật*”. Giáo luật là luật Trời đặt ra để dạy dỗ giáo hoá con người, hay có nghĩa khác?

Đáp: Nóng lạnh, mưa gió dạy con người phải tự vệ và tự tiến, giáo hóa con người để tiến về phần hồn thì mới thoát được.

Hỏi: “*Vía hồn học hỏi chuyển thức vừa*”. Vừa là vừa phải, hay là vừa đủ, vừa vặn, cả hai (vừa hồn vừa vía), hay có nghĩa khác?

Đáp: Vừa đúng lúc.

Bà T.

Hỏi: Thưa Thầy

“*Thầy nói "Khẩu khai thần khí tán"*

Vậy tại sao Thầy niệm Phật tới ngày vậy.”

Đáp: Niệm Phật không có mở miệng ra, không nói ra tiếng. Niệm Phật thì mới có cơ hội trụ tâm. Còn băng cassette thì diễn tả bằng âm thanh để cho mọi người nghe qua dụng ý thâm niệm.

T/Đ San Jose, California - anh TVH

Hỏi: Kính thưa Thầy con tên là Trần Việt Hùng xin kính chúc Thầy vui khỏe để chỉ dẫn chúng con. Con xin hỏi trong các thơ của Thầy có chữ: tiền xuyên, con nghĩ là dấu ngã chứ không phải dấu sắc: tiền xuyên, có nghĩ là nhanh như tên bắn có nghĩa là bạn đạo đầy công thốt nhiên đồn ngộ nhanh như tên bắn thức giác. Thưa Thầy có phải không ạ ?

Đáp: Tiền xuyên chứ không phải tiền xuyên, tức là vượt qua khổ nạn.

chị NXM

Hỏi: Kính thưa Thầy, con kính xin Thầy cho chúng con biết lại câu niệm trước khi Soi Hồn, niệm thế nào là đúng ? Vì khi hỏi các bạn đạo tu đã lâu và xét lại cách hành thiền của các bạn đạo mới con nghe những câu niệm khác nhau như:

Khi xưa lúc Thầy và đức Ông Tư dạy ở VN, chỉ niệm như sau:

- NMADDP (3 lần)
- Nam Mô Tây Phương Cực lạc
chứng minh cho đệ tử là tu hành đắc đạo (2 lần)
- NMADDP vạn vật thái bình (3 lần)

Sau này sách PPCP có thêm:

- Nam Mô Ngọc Hoàng Thượng Đế
hoặc trong băng video có thêm:
- Con nguyện quy y Phật quy y Pháp quy y Tăng.
Con cảm ơn Thầy!

Đáp:

Niệm:

- Nam Mô A Di Đà Phật (3 lần)
- Nam Mô Tây Phương CLTG.....(2 lần)
- NMADDP, vạn vật thái bình.
- Con nguyện quy y Phật, quy y Pháp, quy y Tăng.

Thi Ca của Đức Thầy

Sàigòn, ngày 12 tháng 6 năm 1977

Nghiệp lực giao hình nơi thế cảnh
Từ tâm tự giải sớm đạt thành
Tu hành minh cảm căn thượng giới
Nguồn cội quy nguyên đạt điển thanh.

Điển thanh hòa cảm muôn loài
Đạt thông mới biết thân Ngài là ai
Bên trên thắng cảnh thanh đài
Hòa đồng các giới ngày ngày yên vui
Gắng tu vàng thép được trui
Không còn động loạn nhiễm mùi bản dơ
Hành thông thấu đạt thiên cơ
Minh tâm kiến tánh mỗi giờ mỗi tri
Tri ra nguồn cội thức thì
Do đâu đã đến xét ghi trở về
Về nơi thiên cảnh cội quê
Cha già đang đợi mình về chung vui
Khí thanh điển hóa đủ mùi
Hào quang sáng chiếu an vui muôn đời
Trí tâm sáng suốt mở lời
Nhủ khuyên ác trược tự rời tham sân
Thiên đình tạo hóa sẵn cân
Đo lường tội ác mỗi phần mỗi siêu
Kẻ thanh đạt pháp siêu nhiều
Kẻ làm phước đức được siêu cõi phàm
Kẻ còn ác trược phải cam
Cực hình nhân quả có làm không ăn.

Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên

THIÊN ĐƯỜNG DU KÝ (tiếp theo)
của Thánh Hiền Đường

Dịch Giả *Đào Mộng Nam*
Minh Giải *Lương Sĩ Hằng*

Hồi Mười Bốn (tiếp theo)

ĐẠO CUNG ĐÔNG HOA LẦN THỨ BA

THẨM HOA NGUYÊN LINH CỦA CHÚNG SINH

...
Dương Sinh: Cảm tạ đức Đế Quân, kì trước chỉ mới được thấy nguyên linh hoa và cây của mấy bạn đạo thuộc bản đường, bữa nay hi vọng được thấy nhiều hơn.

Đế Quân: Hay lắm, xin hãy theo tôi.

Dương Sinh: Kia toàn là những mầm non nguyên linh của các đệ tử bản đường hay sao mà lại tụ tập thành một đám thể kia?

Đế Quân: Bởi lẽ chúng sinh xuất thế ở mỗi địa phương không giống nhau, do đó vào cửa giáo tu đạo cùng Quan Đế kết duyên thì tự nhiên những cây đó được di chuyển trồng trong cùng một vườn, cho nên người xưa nói: “Vật cùng loài tụ hợp với nhau”. Chúng sinh những kẻ có duyên dù xa cách ngàn dặm cũng có thể hội hợp cùng nhau, kết làm vợ chồng hoặc tri kỉ, như các bạn đạo ở rải rác khắp bốn phương trời, nhưng gặp kì giảng cơ bút, nhân duyên đưa tới lại có dịp tụ hợp nhau dưới mái Thánh Hiền Đường. Các nguyên linh ở trên thiên đường cũng y hệt như vậy, cây cối và hoa cỏ cùng tụ hợp trong một mảnh vườn.

Dương Sinh: Những cây kia vốn là cây nguyên linh của các đệ tử Thánh Hiền Đường nở hoa muôn màu muôn vẻ, trên cành có nhiều vết nứt nẻ không hiểu nguyên nhân tại sao?

Đế Quân: Những cây đó là nguyên linh của chúng sinh, chúng sinh vào cửa thánh, mặc dù sẵn sàng quyết tâm tu đạo, nhưng như kẻ ngồi xe hơi mà giữ dây cương, muốn cho ngựa chạy thật nhanh nên thường phạm luật tu. Giờ đây đã tới tuổi trung niên, tôi hi vọng sẽ bỏ khuyết những lầm lẫn được tượng

trung bằng những vết nứt nẻ kia, để cho cây đạo có thể nở hoa kết trái.

Dương Sinh: Những cây này cũng vốn là cây nguyên linh của các bạn đạo Thánh Hiền Đường, thân cành tươi tốt, lá xanh mướt mượt, nhưng tại sao ngọn lại bị chặt đứt, nhựa chảy đầm đề?

Đế Quân: Đó là cây nguyên linh của chúng sinh, gần đây vào cửa thánh họ chăm chỉ tham gia việc giảng cơ cho nên cây đã tươi tốt, sinh nhiều hoa trái, song vì khí huyết quá vượng, khí rượu xông lên, do đó mà lá cây xanh thẫm. Nhưng bởi còn bước những bước sai lầm nên bữa nay phải tới nằm bệnh viện để điều trị, do đó mà nguyên linh của họ cũng bị thương tổn vậy. Tôi hi vọng chúng sinh mau giác ngộ để kiếp này cây lớn không đổ, hầu từ trong chết tìm ra con đường sống, thực sự nhờ cây được thần linh yên lặng giúp đỡ. Chớ oán trời trách người, trời thương xót chúng sinh, tuyệt nhiên không có ý hại người, tất cả đều là do quan hệ nhân quả, hãy mau tu dưỡng, tạo dựng lại căn cơ mới.

Dương Sinh: Sức lớn của cây này rất mau rất mạnh, song cành nó cong queo không thẳng, chẳng rõ nguyên nhân tại sao?

Đế Quân: Đây là cây nguyên linh của chúng sinh, sức lực mạnh mẽ, cho nên không được thẳng, cây lấy sự ngay thẳng làm tốt, cành cây như tay người, mặc dù đã năng đa dụng song phải chia sẻ mất nhiều thành quả. Phúc lộc san sẻ cho người, còn mình thì chẳng được chi, nếu như cành cây thẳng thẩn ắt con cháu hưởng phúc vô cùng.

Dương Sinh: Thưa cây này tại sao không có lá mà cành lại quá nhiều giống như ngàn cánh tay của đức Quán Âm?

Đế Quân: Đây là cây nguyên linh của chúng sinh, có thân mà không có lá, cành lại quá nhiều, như ngàn cánh tay của đức Quán Âm biến hóa vô cùng. Do đó khắp bốn phương đều được hưởng ơn mưa móc, chẳng khác nào kẻ kinh doanh không có vốn mà vẫn phát đạt, nên sự nhiều cành, không lá cũng giống như kẻ không áo, sợ rằng tới một lúc nào đó, thân đạo sẽ bị tổn thương, khó mà tự bảo vệ nổi. Hi vọng cây đó sớm mọc được lá xanh để bóng mát phủ rợp về sau.

Dương Sinh: Cây nguyên linh kia đã lớn chậm, lá lại còn thưa thớt, coi có vẻ ứa tàn đến nơi là tại sao?

Đế Quân: Đó là triệu chứng thiếu dinh dưỡng, đây cũng là cây nguyên linh của chúng sinh, tuy nó phóng khoáng phiêu bồng nhưng vì xa rời ánh đạo chiếu rọi cùng nước pháp thấm nhuần đã lâu nên có vẻ suy nhược. Hi vọng sẽ được Tiên Thánh khắp nơi trợ giúp phục hồi nguyên khí.

Dương Sinh: Cây nguyên linh kia mọc xanh tốt sinh trái quá nhiều, không rõ nguyên nhân tại sao?

Đế Quân: Đó là cây nguyên linh của loại chúng sinh từ khi vào cửa thánh tới nay chỉ có tốt được về một phương diện tụng niệm kinh kệ, lá vàng chứng tỏ là rễ đã già cỗi, cành bị khô héo phân nửa là vì nghiệp chướng quá nặng. Hi vọng cây đó phục hồi lại được sinh lực, dứt bỏ được hết mọi nổi ưu tư,

dốc tâm công phu để tu tâm sửa tánh còn không sẽ chẳng thể lên tới thiên đường nổi.

Dương Sinh: Cây đạo kia cần cỗi song sức sống lại mạnh mẽ và cũng được kết trái là tại sao?

Đế Quân: Đó là cây đạo chúng sinh, từ khi chúng sinh vào cửa thánh tới nay, chuyên nghiên cứu chân lý, bị nhục nhả mà không oán than, tinh thần tiến thủ thực là kiên trì, nếu như tiếp tục cố gắng, không bỏ dở nửa chừng, ắt là ngày sau đạo quả có thể thành.

Dương Sinh: Cây nguyên linh này có treo bảng tên đệ tử, tương lai đệ tử sẽ ra sao?

Đế Quân: Rễ cây đạo của Dương Sinh đã sâu, lá lại nhiều, hiện thời đang lúc tươi tốt chứng tỏ thành tích đạo quả đã đạt được nhiều, nếu như dốc tâm dốc chí thay trời giáo hóa, tôi chỉ có câu chúc lành là: “Công quả vô lượng”.

Tế Phật: Bữa nay thời giờ eo hẹp, bản tăng sắp phải hướng dẫn Dương Sinh trở lại Thánh Hiền Đường. Mong rằng ngày khác lại có dịp trở lại thỉnh giáo tiếp.

Dương Sinh: Bữa nay xin cảm tạ đức Đế Quân đã bỏ nhiều công chỉ giáo, xin cáo từ.

Đế Quân: Kính tiễn hai vị trở lại Thánh Hiền Đường.

Tế Phật: Đã tới Thánh Hiền Đường, Dương Sinh xuống đài sen, hôn phách nhập thể xác.

(còn tiếp)

